

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak
Sędziowie:	SA Andrzej Mania (spr.) SA Grzegorz Chojnowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Wiesławy Palejko

po rozpoznaniu w sprawie **P. K.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 czerwca 2014 roku, sygn. akt III K 88/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia :

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, oraz § 2 ust. 3 i § 14 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych – w tym podatek VAT – tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu za obronę w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014r., sygn. akt III K 88/14 Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt IV K 767/11) i Sądu Okręgowego w Szczecinie (sygn. akt III K 295/12). W uzasadnieniu wskazał, że przestępstwa, za które skazany został P. K. nie pozostają w zbiegu realnym. Przestępstwa opisanego w punkcie 2 P. K. dopuścił się bowiem w dniu 18.11.2011r. , a więc już po wydaniu w dniu 13.10.2011r. wyroku opisanego w punkcie

1. W tej sytuacji nie ma podstaw do wydania wyroku łącznego, zaś okoliczność ta skutkować musiała, zgodnie z art. 572 k.p.k. umorzeniem postępowania w zakresie wydania wyroku łącznego. Konsekwencją umorzenia postępowania w przedmiotowej sprawie było obciążenie jego kosztami Skarbu Państwa.

Powyższe postanowienie zaskarżył osobiście skazany. Wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku i wydanie wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie. Stosownie bowiem do treści art. 569 § 1 k.p.k. wydanie wyroku łącznego możliwe jest wówczas, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Zgodnie zaś z treścią art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzane za zbiegające się przestępstwa. Podstawowym zatem warunkiem wydania wyroku łącznego jest stwierdzenie, co zresztą słusznie zauważa sąd I instancji, że skazany popełnił dwa lub więcej przestępstw, tworzących realny ich zbieg, objętych różnymi wyrokami, zanim zapadł co do nich pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok. Tego zaś w sprawie przyjąć nie sposób. Pierwszy wyrok zapadł bowiem w dniu 13 października 2011 roku (sygn. akt IV K 767/11), po nim skazany dopuścił się kolejnego przestępstwa 18 listopada 2011 roku, które zostało objęte wyrokiem wydanym w dniu 5 września 2013 roku (sygn. akt III K 295/12). Taki układ wyklucza wydanie wyroku łącznego. Obojętne prawnie pozostają przy tym przywołane w zażaleniu wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 1971 r., V KRN 322/71, OSNPG 1972/1/5 oraz z dnia 22 marca 1973 r., I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96. Nie dotyczą one bowiem stanu faktyczno-prawnego rozważanej sprawy. Trzeci z przywołanych w zażaleniu orzeczeń, zdefiniowany jako orzeczenie „S IV C OSNKW 129/95” jest zaś nie rozpoznawalny.

Słusznie zatem Sąd I instancji postępowanie w sprawie umorzył na zasadzie art. 572 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońcy orzeczono zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. 2014r., poz. 635) oraz § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Tak argumentując Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.